

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 18 DIN, NEDIJASKA 36 DIN, PODPORN VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 7. FEBRUARJA 1941.

ŠTEV. 22.

SLOVANSKA RUSIJA ALI SSSR?

MNOŽICE SO LAHKOVERNE

Velika večina ljudi ne misli veliko. Množice so slepe. Množice so silno lahkoverne. Kdor ji zna z besedo ali tiskom pričarati pred oči in obljubiti, česar želi, temu hitro verjame. Kdor zna izrabiti in zlorabiti njena čustva in njene strasti, za tem bo šla slepo in brez pomisleka.

To komunizem dobro ve. Zato je v času, ko je nujno rabil kmetijskih množic, obljubil kmetom: »Vsa zemlja je vaša!« Ko ves svet hrepeni po miru, govori množicam: »Mi smo tudi za mir!« Kdor je za mir, kdor je proti imperializmu, ta se mora združiti z nami!« Dijakom, ki težko prenašajo šolsko disciplino, obeta: »Mi vam bomo prinesli vso svobodo!« Pridružite se nam!«

To so lepe obljube. A resnica je drugačna. Kmetu so vzeli še tisto zemljo, ki jo je imel prej pod carji. Unčili so Poljsko, Litvo, Latvijo, Estonko, Rumunijo in Finsko. In kakšna svoboda se obeta dijakom tam, kjer celo ljudskošolske otroke streljajo zaradi nepokorščine? Ali množice so lahkoverne in vse verjamejo...

SLOVANSTVO

Slovanski narodi so se vedno čutili med seboj povezani, čeprav navadno ravno s sosedmi niso bili posebno prijatelji, da ne rečemo sovražniki. Tudi to boljševedni vedo. Da bi med slovanskimi narodi imeli več uspeha, so vrgli med nje geslo: »Saj je Rusija slovanska! Velika slovanska Rusija bo prinesla vsem

slovanskim narodom lepšo bodočnost! Postanite prijatelji sedanje Rusije!«

In dobijo se ljudje, ki pravijo: »Tako ljubim Ruse in Rusijo, da bi tudi svoj slovenski jezik pozabil iz ljubezni do njih.« Ali niso to izdajalci?

»RUSIJA« SLOVANSKA?

Da, Rusija je slovanska. Toda ti sta država, ki jo naši levičarji imenujejo »Rusijo«, se imenuje uradno SSSR (Sojuz sov. social. republik). Rusija je bila pokopana pred dvajsetimi leti. Zdaj poznamo samo sovjetske diplomate, sovjetsko vojsko, sovjetske filme itd. Če so boljševedni tako navdušeni za slovanstvo, kako vendar to, da se celo svojega ruskega imena sramujejo? Slovenec, ki svoje ime in narod zataji, je narodni izdajavec. In prav taki izdajalci nad narodom in slovanstvom so boljševedni!

RUSI POD JARMOM ŽIDOV, GRUŽINOV, TATAROV...

Vrhovni poglavar SSSR je Stalin. Po rodu je Stalin Georgijec ali Gruzin s Kavkaza. Torej ni Rus. Tudi večina vodilnih komunistov po rodu niso Rusi in Slovani, marveč Židje, Gružini, Mongoli itd.

Še očitneje nam postane, da v SSSR ne vladajo Slovani, ko vidimo, kako je sestavljen »Vrhovni sovjet«, ki ima vrhovno oblast v SSSR. V ta »Vrhovni sovjet« pošlje vsaka federativna republika po deset poslancev, vsaka avtonomna re-

publika po pet in vsaka avtonomna pokrajina po dva.

Po uradnih podatkih je SSSR imela l. 1930. 161 milijonov prebivalcev, med njimi 85 milij. Velikorusov, 34 milij. Ukrajincev in 5 milijonov Belorusov. Okoli 40 milij. pa je bilo raznih drugih narodov na Kavkazu in v Aziji. Ako ta števila povečamo za 15%, dobimo približno stanje za l. 1940.

Rusi imajo tri federativne republike: velikorusko, ukrajinsko in belorusko. Okoli 140 milijonov jih je, a v »Vrhovnem sovjetu« imajo samo 30 poslancev. Drugi narodi pa, večinoma tatarski in mongolski, ki jih je samo okrog 50 milij., imajo 213 poslancev. Kolika razlika v škodo Slovanom!

Posebno Velikorusi so prizadeti. Jih je 53% vseh prebivalcev in imajo samo 10 poslancev, drugi narodi pa, ki jih je 47%, imajo 233 poslancev.

Ti poslanci izvolijo predsedništvo, ki dejansko vlada v SSSR. Stalin je član in poglavar tega predsedništva.

KDO VLADA V RUSIJI

Kdo torej vlada v SSSR? Vsi drugi prej kakor Slovani. Tako komunisti tlačijo Slovane. Tako ječe slovanski narodi pod jarmom neslovanske, mednarodne klike židovskih, kavkaških, mongolskih in tatarskih trinogov. Zato je popolnoma napak, SSSR imeti za slovansko Rusijo. A blaznost je, hvaliti in poveličevati »slovanstvo« ruskih boljševedikov.

Ali ne mislite, bratje, da bo mnogi prišel za nami, ki bo rekel: „Škoda, da nisem živel takrat!“

Ivan Pregelj.

Anketa o katoliški književnosti v francoskem dnevniku

(»La Croix«, 8. dec. 1940.)

Kanonik Testas: Katoliška književnost mora biti resnična, pravna, lepa, izžarevajoča.

Resnična

Ponižna dekla resnice, tudi razodete resnice. Vsak pisatelj, naj obdelava kar koli in v kateri koli obliki, nujno naleti na bistvena vprašanja o Bogu in človeku. Katoliška književnost ne sme nikdar nasprotovati razodetju, ne sme se izogibati vplivom razodete resnice, ki jo uči Cerkev. Največkrat bo delo res katoliško, če pisatelj dobro pozna katekizem in po njem tudi živi.

Pravna

Kat. književnost nima pravice, biti nevtralna, nenpravna, ker umetnost ni ne izven morale, ne nad njo. Teorija larpurlartizma ni katoliška. »Da je takšna knjiga škodljiva, ni vedno krivda pisatelja, ampak tudi bralca«, pravijo. Toda iz tega sklepati, da ni slabih knjig, da so le bralci slabi, je neznosen sofizem: slabe knjige so! Naj bo njih umetniška vrednost kakršna koli, naj ima pisatelj celo še tako dobre namene, odstraniti je treba take knjige pred neizkušnostjo slabih bralcev. Da zasluži književnost ime katoliška, mora paziti, da se ne dotakne nekaterih spolzkih predmetov, da jih ne opisuje ali tudi samo nakaže. Slaven pisatelj je pred leti postavil načelo: »Vse se sme povedati.« Nikdar ne! Takoj je sicer dodal: »Toda vse čisto povedati.« Prav tako ne! Čemu? Knjiga ni spovednica! Ni naloga katoliške književnosti, da nam odgrinja zaveso, za katero se skriva »umaza-

na človečnost«. Nikakor ne gre, da bi isto govorili zdravniki, bodisi dušni ali telesni, in pa romanopisci, ki pišejo za javnost.

Lepa

Katoliška književnost mora upoštevati in se ravnati po umetniških pravilih pisanja. Pomilovanja vreden je, kdor se vda domišljavosti in misli, da so mu dovoljena neumno prilinjena in nepravilna mašila, ne da bi bil večak v stvari, pod pretezo, da moreš delati dobro, ne da bi moral znati slovnico ali govorniška pravila. Da, če rabiš za to druga sredstva, ne pa peresa in žive besede! Ljubezen ne potrebuje umetniških razgovorov. Dobro je znano, da so najboljše pridige svetnikov ravno njihovi zgledi v čednostih. Če pa kdo hoče govoriti in pisati z namenom, da bo delal dobro, ga nič ne odvzuje od zahteve, da najprej to zna. S skrbjo za lepoto in s svojim talentom mora katoliški pisatelj v svojem delu izpodbiti krivičen predsodek, da katoliški pisatelj ne more biti dober pisatelj, kvečjemu dolgočasen pobožnjak, pust pridigar.

Izžarevajoča

Ker je književnost v službi resničnega, dobrega in lepega, ni sama sebi namen. Je v službi Boga. Ne samo, da mora spoštovati resnico in moralo, v njuni službi mora biti. Prazna je znanost, prazna prav tako književnost, ki bi ne nagibala k ljubezni, ki bi po svojih močeh ne dajala več luči dušam, ki bi ljudi ne dvigala, jih ne vodila k Bogu s tem, da dela resnico dostopnejšo, krepost privlačnejšo in lepoto čistejšo.

TO BI BILO KORISTNO TUDI ZA NAS

V pravilniku neke stare cerkve na Nemškem imajo zapisano še iz prejšnjih stoletij sledeče:

Kdor zamudi službo božjo, naj ostane zunaj in diakon naj ga ne spusti v cerkev, pa naj si bi bil še tako visoka osebnost. Sv. maša je namreč podoba prihodnje sodbe, obenem pa se tudi ne spodobi, da bi zamudniki motili pobožne vernike, ki so znali priti o pravem času. Kdor pride torej prepozno in najde vrata zaprta, naj nikar ne trka. Ko se konča prvi del sv. maše (po evangeliju), naj diakon odpre vrata in naj pokliče vse zamudnike z besedami: »Molimo za naše brate, ki prepozno prihajajo, da jim bo dal Bog več ognja in vneme za božjo stvar in da se bodo znali rešiti vezi tega sveta.«

Teden zimske pomoči

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Mt 22, 37.) Boga pa ne ljubi, kdor samo pravi: »Gospod, gospod!« Ljubezen hoče dejanj. Samo z besedami tolaži tisti, ki dati noče.

Od 2.—8. februarja je po vsej Sloveniji teden zimske pomoči, v katerem naj vsi pokažemo svojo ljubezen do bližnjega z dejanji. Z denarnimi prispevki naj se olajša pomanjkanje in beda najubožnejšim.

Ta teden se je zganila vsa Slovenija, od najvišjih in najbogatejših pa do ubožnih vdov, ki so same podpore potrebne, pa bodo za svojega bližnjega vendar prispevale vdovin dar.

Ali bomo mi vse to le molče gledali? Ne, ne bilo bi prav. Naši darovi ne morejo sicer biti veliki, vendar naj ne bo nikogar med nami, ki bi ne prispeval vsaj nekaj malega. Že večkrat smo dokazali svojo požrtvovalnost: za severno mejo, za poljske žrtve smo zbirali in dosti zbrali. Zdaj pa se ne bi pridružili vsej Sloveniji v podpori za tiste, ki živijo v pomanjkanju med nami, s katerimi smo morda vsak dan skupaj in na lastne oči gledamo njihovo bedo?

Danes in jutri je še čas. Pomagajmo! Darujmo po svojih močeh! Pokažimo v dejanjih svojo ljubezen do bližnjega!

ZADNJI HIP REŠEN MISIJONAR

Mladi, šele 25 let stari misijonar p. Buliard rešuje duše v Repulse Bay (Kanada), to je misijonska postaja, ki je severnemu tečaju najbližja. Ko je pred meseci hotel obiskati nekaj vasi, ga je med potjo doletela nesreča. Spodrsnil je in led se je pod njegovo težo vdal, tako da je bil v trenutku do pasu v vodi. S silnim naporom se je patru posrečilo izvleči se iz ledene vode in nadaljevati pot. Toda utrujenost je bila vedno večja. Rad bi bil poklical Eskime na pomoč, a glas mu je popolnoma odpovedal. Rokavice je bil izgubil v vodi in tako je s strahom opazoval, kako so mu roke postajale vedno bolj trde. Tudi mokra obleka je postala ena sama ledena

skorja, tako da končno ni mogel napraviti niti koraka več dalje. V takem stanju ga je našel blizu misijonske kočice njegov pomočnik, ki je moral uporabiti vse sile, da je zabil patrolo pogreti se ob topli peč. Najprej ga je umil v mrzli kopek, nato pa mu začel dajati obkladke z mlačno vodo. Vendar se stanje ni izboljšalo. Pridružilo se je vnetje rok, tako da je bila nevarnost, da misijonar izgubi obe roki. Ko je njegov škof to zvedel, je organiziral prevoz z letalom: 1800 km daleč. V bolnici je zdravnikom uspelo z obsevanjem rešiti roke junaškemu patru, tako da danes zopet deluje med svojimi dragimi Eskimi.

Deset božjih zapovedi temelj naroda

Vseučiliški profesor v Erlangu dr. Müller je pred nedavnim dal mladini sledeči nasvet: »Hodite po potu božjih zapovedi; zavedajte se, da je vzgoja brez njih nemogoča in čisto življenje brez zavesti odgovornosti pred Bogom prazna utvara.«

V času, ko propadajo ne samo poedinci in družine, ampak celi narodi radi preziranja božjih zapovedi, gotovo besede tega slavnega zdravnika ne potrebujejo nobenih dokazov. V Franciji n. pr. je mogel vsakdo razpolagati po mili volji z družinskim in narodnim življenjem, le Bog ne. — Vse se je zarotilo proti njemu, zanj skoro ni bilo več mesta v Franciji. Mesto božjih zapovedi so francosko zasebno in javno življenje vodili protinaravni grehi, zavest odgovornosti pa so sistematično uničile laiške šole in laiška morala. Potem, ko so izgubili Boga, so Francozi tekmovali le še v tem, kdo bo domovino preje uničil. In njih prizadevanje je lansko leto obrodilo stoteri sad.

Tako se je zgodilo Francozom, tako se bo pa zgodilo tudi drugim narodom in nam, če božje zapovedi v našem narodu ne bodo več našle odziva.

DRŽAVA ČASTI MISIJONARJA

V tem letu se hoče Severna Amerika oddolžiti spomenu velikega misijonarja Petra de Smeta s posebnimi slovesnostmi. Ob jezeru, ki se imenuje po njem in ki ga je on odkril, bodo postavili spomenik, za katerega je država že mnogo prispevala. De Smet je bil po rodu Belgijec in je veliko let preživel kot misijonar med Indijanci. Devetnajstkrat je šel v Evropo, da je dobil pomoči za svoje misijone. Njegovi uspehi so bili čudoviti: na enem samem misijonskem potovanju je nekoč krstil 900 Indijancev. Veliko uslug je izkazal tudi državi s tem, da je posredoval med njo in Indijanci l. 1851. in l. 1867., ko so se Sioux upravičeno uprli krivicam, ki so jim jih Združene države prizadevale. Smetu je bilo Indijance zlasti težko pomiriti, ker je oblast tolikokrat prelomila dano besedo.

Danes pa velja p. De Smet za narodnega junaka. Zato mu bodo letos, ob 100 letnici njegove prve svete maše na ameriških tleh izkazali čast, ki mu gre. Umrl je De Smet l. 1873.

Katoliške gimnazije na Japonskem

Državne šole

Japonci v ničemer nočejo zaostajati za Evropejci, tako tudi v izobrazbi svojega ljudstva hočejo biti Evropejcem enakovredni ali jih pa celo prekositi. Njihovo šolstvo je v bujnem razmahu. Dovolj jasno kaže 500 srednješolskih zavodov za moško mladino, 800 za žensko mladino in 45 univerz z 72000 slušatelji, da hočejo na vsak način igrati pomembno vlogo pri ustvarjanju svetovne kulture.

Njihova vzgoja temelji na osnovah budizma in konfucionizma. A v današnji dobi je čezdalje bolj prodrl liberalizem, naturalizem in materializem v vse oblikah. Napredek tehnike in naravoslovnih znanosti vzbuja občudovanje in posnemanje. Ta dva tudi izpodrivata iz srednjih šol in univerz zanimanje za duhovno kulturo. Vendar pa Japonec rad ostaja pri starih ljudskih običajih in izročilih. Razmeroma težko mu je vzbuditi zaupanje v novotarije. Prav zaradi tega tudi boljše izvedbe ne more tako z uspehom prodreti v širše mase.

Verouk prepovedan

Pač pa je njihov življenjski nazor brez nadnaravnih osnov. Vprašanja o zadnjem namenu človeškega življenja, o duši, o Bogu, o smrti in večnosti vedno znova z vso jasnostjo in nujnostjo stopajo pred človeka. Ni jih mogoče potlačiti. In vprav na ta vprašanja njihova brezverna vzgoja ne da dovoljnega odgovora. Skušajo si jih rešiti s pomočjo raznovrstnih modernih teorij. Na japonskih šolah se čedalje bolj opaža pomanjkanje verske izobrazbe, ki človeka umiri in mu privzgoji neko uravnovešeno. »Edino vero v nadnaravne resnice je zmogla ustvariti pravo in trdno naziranje o življenju«, je dejal japonski ravnatelj srednje šole. Na japonskih gimnazijah je prepovedano poučevanje verstva. Tako se mladina večinoma vzgaja v brezvernem duhu.

Katoliške šole

Poleg državnih srednjih šol se počasi uveljavljajo v javnem življenju tudi katoliške šole. Ozračje jim je sicer še neprijazno. Po skromnih

začetkih pa dobivajo vedno večji ugled pri Japoncih. Misijonarji oskrbujejo eno univerzo, okrog 10 srednjih šol za moško mladino in okrog 20 za žensko mladino. Poleg teh imajo še več posebnih šol za vzgojo domače duhovščine.

Te katoliške šole imajo predvsem namen, da pripravljajo teren za spreobrnjenja, da pridobivajo prijatelje ali moderno rečeno simpatizerje za katolicizem; zlasti da višje sloje vzgajajo v katoličnem prijazni miselnosti. In to so šole v precejšnji meri dosegle.

Univerza ima nalogo, da Cerkvi pripomore do veljave, da pokaže in dokaže, da si vera in znanost v ničemer ne nasprotujeta, in da katoliška Cerkve skrbno čuva in goji znanost.

Akoravno v katoliških šolah dijaška mladina oficijelno ne prejme nobenega verskega pouka, se vendar na svojih učiteljih in misijonarjih uči spoznavati katoličanstvo. Jasno je, da dolgoletno občevarje skozi vso mladostno dobo zapusti v mladini neizbrisljive vtise. Abiturienti katoliških šol so zadostno poučeni o Cerkvi in sodobnih vprašanjih. Japoncem je svojska še neka posebna vdanost do šole. Pozneje čisto prihajajo k svojim starim profesorjem in kar se v mladih letih ni dovolj utrdilo, zadobi zdaj temeljito podlago.

Vpliv katoliških šol

Tako prihajajo prijatelji Cerkve prav do visokih služb. Visoke osebnosti se ponašajo, da so študirali v katoliških šolah in da dajejo svoje otroke v vzgojo katoliškim zavodom. Nekdanji učenci katoliških šol ostanejo tudi v življenju verni in zgledni katoliki.

Vprašanje domače duhovščine bi bilo brez katoliških šol težko rešljivo. Prav iz teh šol prihaja posebno veliko duhovniških in redovniških poklicev.

Kljub vsem tem uspehom tarejo ravnatelje katoliških šol mnogotere skrbi: kako bodo svojo misijonsko dolžnost kar najbolje vršili, kako bodo našli zadostno število učnih moči, kako bodo dobili zadostno število učencev in učenek itd.

ZOPET NA DELU ZA KRISTUSA

Španska KA je začela svoje obnovenno delo s slovesno sv. mašo zadušnico za padle člane, ki jo je opravil papeški nuncij v nabito polni cerkvi sv. Mihaela v Madridu. Žalni govor je imel škof iz Colre, ki se je spomnil številnih škofov, redovnikov, duhovnikov in članov KA,

ki so umrli kot mučenci za svojo vero. Ti mučenci, je dejal, naj bi bili sedanjemu rodu vzgled, kako je treba braniti čast svoje vere, in naj bi laiške apostole vzpodbujali, da bodo v popolni edinosti in trdnem medsebojnem zaupanju delovali pri krščanski obnovi Španije.

Sv. oče misijonov ne pozabi. Tudi v današnjih težkih dneh, ko ima toliko drugih skrbi, ne prestando opozarja vernike, naj store svojo misijonsko dolžnost.

Kdor pregleduje misijonska poročila, vidi, da so se zapletli v vojno prav oni narodi, ki so za misijone največ darovali: Nizozemci, Belgijci, Francozi, Italijani in Angleži. Nujno potrebno je, da zato katoličani iz drugih dežel, ki jih vojna še ni zadela, pomorejo misijonom, ki v teh dneh prav tako, če ne še bolj kakor preje, potrebujejo naše molitve in naših darov. Le malo je še katoliških narodov, ki jih vojna ni zadela: to so ameriški narodi, v Evropi pa Irski, Portugalci, Svicarji, Slovaki, Madžari, Hrvatje in mi Slovenci.

Zlasti na te narode gradi sveti oče upanje, da že iz hvaležnosti do Boga za ohranjeni mir ne bodo misijonov pozabili in bodo skušali po svojih močeh nadomestiti pomoč onih narodov, ki sedaj okušajo grozote vojne. Ali bomo mi Slovenci, ki se radi ponašamo s svojim katolicizmom, prezrli klic našega verskega poglavarja?

Obenem pa sv. oče želi, da prosimo Boga, da bi katoliška Cerkva dobila vstop v tiste države, kamor do sedaj še nima dostopa (n. pr. Arabija, Turčija, Nepal itd.), drugod pa, kjer že deluje, da bi žela čim več uspehov.

Ni ure v mladosti, ki ne bi bila usodna; ni časa, ki bi se mogel nadomestiti, kot ni udarca, ki bi na razhlajenem železu mogel nadomestiti udarec, ki je bil zanemarjen o pravem času.

Ruskin

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

Lav na otokih

Samo eno orožje so mu pustili: bodalo za harakiri. Hočejo, da ga uporabi. Da, uporabil ga bo, toda drugače, kot si misli Kenboka. Iz nožnice potegne ostro nabrušeni nož in se igra z njim. Zbežal bo, čeprav bo njegov beg veljal koga življenje.

Potem vtakne nož v gube svojega kimona in odpre vrata. Oba strazarja sta zunaj. Tako ne gre. Ločiti ju mora.

»Luč!« ukaže in zopet zapre vrata. Kmalu pride vojak z oljnato svetilko in vprav ko jo hoče obesiti, zabode Haraguro svoje bodalo vanj. Vojak zakriči in pade, svetilka pa se razbije. Olje se razlije po ležišču, po katerem kmalu sikajo plameni. Krik prikljuje drugega vojaka. Ko vstopi, ga zadene dobro merjen udarec z bodalom.

Pot je odprta! Haraguro hiti v sobo v kotu. Tam še visi vrvična lestev. Povzpne se nanjo in hiti navzdol, beži.

Od mornja se v začetku vidi samo sumljiv plapolajoč svet ognja. Z mrzlično naglico prinašajo vojaki vodo. Šele po polnoči se posreči ugasiti požar. Takoj pošlje Kenboka ljudi zasledovati Haraguro. Ne išče padresamo, za tega mu je sedaj vseeno. Ne, imeti hoče samuraja, morilca, pozigalca!

BERAO

Na gradu Širohahisu v bližini mesta Kigacu na otoku Hirado živi mala, požrtvovalna občina kristjanov, katere srce je Seišin, sestra mogočnega pogankega dajmija Cujoja. S kigatskimi kristjani ima malo stikov, ker jo hoče brat čimbolj obvarovati nasprotij s šogunovim zakonom. Sicer ji pa pušča, čeprav je pogan, v vsem prostost, da si mu je njena vera v obstoječih okoliščinah neprijetna.

Teden pred svetim večerom prideta na dvorišče gradu Širohahisu dva berača — star mož in deček — in prosita za prenočišče. Hlapci, ki ju sprejmejo, jima pokažejo majhen prostorček. Seišin pa, ki se zavzema za vso ljubeznijo za uboge in jo zato vsi ljubijo, gre k njima in jima prinese hrane in pijače ter jima streže.

Ko so odšle vse služabnice, je bila Seišin sama s tujcema. Tedaj berač nenadoma vpraša:

»Katarina, ali nič več ne poznaš Nakauro, padre-samo?«

Seišin, ki se kot kristjana imenuje Katarina, gleda presenečeno in vprašujoče na starega moža ter se vrže predenj:

»Padre-sama, ti si, blagoslovi me!«

»Previdno!« opozarja takoj padre-sama. »Povsod preže izdajalci. Ne pozabi, da je tudi tvoj brat pogan!«

»Padre-sama, varni smo pred izdajalci. Moje služabnice so vse krščanske in moj brat je naš najboljši varuh. Vendar te ne bi trpel, če bi vedel, da si duhovnik. To bi bila zanj in zame velika nevarnost. Toda kristjani se bodo veselili! Do božiča moraš ostati tu!« je vsa srečna govorila.

»Da, ostal bom nekaj časa pri vas. Toda potem bom moral naprej. Skrbim, da bom mogel priti z ladjo mimo rta Kogo v Omuro, tam me bo čakal sobrat in mi bo dal navodila za delo v Čikuku.«

Seišin obljubi, da bo za vse skrbela. Saj je dovolj kristjanov, ki bodo radi prepeljali duhovnika.

Na zunaj ostane padre-sama berač. Samo zgodaj zjutraj se pri maši, ki jo daruje v eni izmed princesinih sob, pokaže kot duhovnik srečnim kristjanom.

Toda tudi v tej tišini preži nanj nevarnost.

V Hiradu je bil ravno holandski trgovec, ki je nakupoval svilo. Z nekim boncem, ki je bil Cujojev zaupnik, sta si bila edina v sovraštvo do katoliških misijonarjev, čeprav iz različnih vzrokov. Kalvinski Holanec jih je sovražil. Njegovo nasprotstvo je izviralo iz trgovskih ozir, ni namreč privoščil Portugalcem, da bi jim trgovina na Japonskem cvetela. Prizadeval si je, da bi uničil trgovske stike. Bonec pa je sovražil kristjane, ker so bili zmagovalci nad njegovo vero in so bila svetišča prazna ter ni več dobival denarja. Tako so ju združili versko sovraštvo in trgovski oziri.

Bonec ima pri Cujoju precejšen vpliv. Vendar ne sme proti kristjanom javno nastopiti. Toda vendar to dela. Samurajevo nepristransko zadržanje ga jezi in pogosto se pritožuje v Sago, toda tam si zaradi velikega števila kristjanov na Hiradu vendar ne upajo odločno nastopiti. Samo zakon proti duhovnikom, ki ga je šogun to leto izdal, je napisan na lesenih tablah po vseh cestah. Le nerad je samuraj to napravil, toda ukaz je bil prejasen, da bi lahko šel mimo njega. Tako so vsi vedeli, da je treba prijeti vse duhovnike. Deset majev dobi vsak, kdor naznani kakega duhovnika. Kdor ga sprejme, je zapisan smrti, prav tako vsi sosede, čeprav morda o tem niso nič vedeli.

Tak je položaj, ko se bliža sveta noč.

(Dalje prihodnjic.)